

De kleine Qiu stapelt zorgvuldig stenen op elkaar en vult de gaten ertussen op met zand. Hij buigt plechtig voor zijn zelfgemaakte altaartje en plaatst er het fruit en de groenten die hij heeft verzameld bovenop. Dat altaartje is voor zijn papa, die hij nooit heeft gekend.

Zijn ouders waren destijds niet getrouwd. Ze hadden elkaar in het geheim ontmoet in een kleine grot aan de voet van de Nishan, een heuvel in de buurt. Het jaar erna werd de kleine Qiu geboren. Maar niet lang daarna stierf zijn vader. Zijn mama vertelt nooit over hem. Qiu weet niet dat zijn papa de dappere strijder Kong He was, en eigenlijk al een altaar had.

We weten veel over Qin (de echte naam van Confucius)

door de geschiedschrijver Sima Qian, die meer dan drie eeuwen na hem leefde. Hij haalde zijn informatie uit verhalen die mondeling werden doorverteld.

Zou alles wat er over Confucius geschreven en verteld wordt ook echt waar zijn, denk je? Wat we zeker weten: de geest van Confucius waart nog steeds rond in China!

Oorspronkelijk was 'xiao' (孝) een woord dat de verplichting aangaf om de voorouders te vereren en offers aan hen te brengen. Anders zouden ze het in het hiernamaals niet goed hebben en hun

nakomelingen hiervoor kunnen straffen.

Maar Confucius vond dat je vooral voor je ouders moet zorgen terwijl ze nog leven. Voor hem was *xiao* het respect en de toewijding van kinderen aan hun ouders. Confucius vond het dan ook heel belangrijk dat woorden de juiste betekenis krijgen.

孝

[xiào]

respect voor
de ouders en
gehoorzaamheid

Confucius zei: 'Thuis ben je gehoorzaam aan je ouders.
'Daarbuiten heb je respect voor ouderen.'

Een vrouw uit Zou, een dorp uit de buurt, vindt het niet eerlijk dat Qiu niet weet waar het graf van zijn vader ligt. Ze vertelt hem het geheim van zijn afkomst. Dat heeft grote gevolgen, want tradities zijn heel belangrijk! Vanaf dan kan Qiu het officiële ritueel uitvoeren bij het graf van zijn vader en een offer brengen. En nog belangrijker: volgens de rituele wet moet de familie Kong hem dan erkennen als een van de Kongs.

Het is een feestelijke dag wanneer hij voor die gelegenheid een *zhangfu* krijgt. Dat is een opvallende hoed waarmee Confucius later ook vaak wordt afgebeeld.

De oudere Confucius
met zijn *zhangfu*

Maar waar komt die naam 'Confucius' nu precies vandaan? Qiu, die intussen Kong Qiu heet, wordt op den duur ook wel Kongfuzi (孔夫子) genoemd. Dat betekent 'meester Kong'. In de loop der eeuwen kreeg die naam de Latijnse vorm 'Confucius'.

Elke samenleving kent rituelen die al heel lang bestaan en deel zijn van de traditie. Denk maar aan een huwelijk of een begrafenis. We organiseren die vaak volgens een min of meer vast patroon.

Ken jij nog andere rituelen rond belangrijke momenten in het jaar of in het leven van iedere persoon?

Over de hele wereld worden namen en aansprekingen op verschillende manieren opgebouwd.

Een Chinese naam begint met de familienaam en daarna schrijf je de voornaam. De aanspreektitel komt daar nog na: niet meester Kong, maar Kong meester; niet mijnheer Peter Nys, maar Nys Peter mijnheer. Hoe zou dat bij jou klinken?

In China bestaat je achternaam meestal uit één lettergreep en je voornaam uit één, twee of drie lettergrepen. Elke lettergreep is een op zichzelf staand woord. Omdat er maar een honderdtal echt populaire achternamen zijn, delen heel veel Chinezen dezelfde naam. De tien bekendste zijn: Wang, Li, Zhang, Liu, Chen, Yang, Huang, Zhao, Wu en Zhou.

礼

[礼]
ritueel

Confucius zei:
'Het allerbelangrijkste aan rituelen is de harmonie.'